

om det bliver 19 eller et andet Tal. Men hvad det kommer an paa for mig, er, at man ikke bør indlade sig paa saadanne Gapperter som dette. Skal man til at røre ved denne store Kommunes Forhold, maa man gaa til det Spørgsmaal: Paa hvilken Maade ordner man bedst Styrelsen af denne store og vanskelige Kommunes Anliggender. Jeg mener derfor, at dette Forslag i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, ikke eigner sig til at opføres til Lov. Jeg tror ikke, at det vil kunne gøres, medmindre man kommer ind paa Spørgsmaalet om en Omordning af Frederiksbergs kommunale Forhold i det hele taget. Da dette Forslag blev forelagt i Folketinget, blev det bemærket, at man havde udeladt saadanne Punkter, som kunde trække Sagen i Vangdrag. Ja, man er gaaet uden om det, hvorpaa det kommer an, og har blot taget Spørgsmaal op, som i Virkeligheden kun have agitatorisk Betydning, ikke nogen reel Betydning. Som Kommunens Bestyrelse hidtil er gaaet, vil den kunne gaa længe endnu, uden at det vil have nogen væsentlig Indflydelse paa, hvorledes den bestyres.

Jeg skal i Forbindelse hermed tillade mig nogle Bemærkninger om Lovforslagets Affattelse. Jeg tænker navnlig paa § 1; thi det meste af de følgende Paragraffer skyldes væsentlig den højtærede Minister sin Affattelse, og den er derfor god nok. Men § 1 er rigtignok en højst mærkelig Paragraf. Den fastsætter først Tallet til 19, og derpaa staar der i andet Punktum: „Som Følge heraf træde de nuværende Kommunalrepræsentanter alle ved det til Nytaar 1896 forestaaende Valg“. Det forekommer mig at være en højst mærkelig Bogst, at man, fordi man forøger Antallet, jager alle dem bort, man nu har. At det skal være en Følge af Bestemmelsen om Udvidelsen af Antallet, er det ikke den fjerneste Grund til. Jeg ved meget vel, at man har et Forbillede i Loven af 1861, der bestemte, at Antallet kunde forøges til 9, og hvor det tillige bestemtes, at man skulde lade de hidtilværende Medlemmer træde fra og vælge ny. Men i 1868, da man gav Købstadkommunalloven, bestemte man noget helt andet, idet man sagde, at de hidtilværende Medlemmer af Kommunalbestyrelserne skulde gaa over i Byraadene, og det er det naturlige. Jeg bemærker altsaa først, at det er ulogisk, at Punktum 2 skal fremtræde som en Følge af Punktum 1, og jeg er dernæst en bestemt Modstander af et Forslag om, at alle den nuværende Kommunalebestyrelses Medlemmer skulle gaa af ved de til Nytaar 1896 forestaaende Valg. Der bestemtes ganske vist noget lignende i 1861, men hvad man kunde gøre i 1861,

kan man ikke gøre i 1895. Man kan ikke prisgibe denne store Kommune til en Agitation paa bar Bund. Man kan ikke udsette sig for, at denne Kommune fra Nytaar 1896 skulde blive bestyret af fuldstændig ny Medlemmer, der vare tilvejebragte ved en overordenlig energisk Agitation. Man er nødsaget til at bevare Kontinuiteten, saa vidt man er i Stand dertil. Jeg skønner ikke, at der kan ligge nogenjomhelst anden Bægt paa en saadan Bestemmelse end den at have en videre Magt for Agitationen.

Der staar dernæst i tredje Punktum: „De ny Valg, som derefter blive at foretage, gælde for et Tidsrum af 6 Aar, dog saaledes, at den større Halvdel første Gang kun vælges for 3 Aar“. Der var en Tid, da den danske Lovgivningsmagt havde den Mening, at naar man delte en Ting i to Halvdele, vilde den ene Halvdel blive større end den anden. Derom bære alle vore ældre Love Vidnesbyrd, og navnlig havde Loven af 1861 en tilsvarende Bestemmelse som denne, at der kunde være en større og en mindre Halvdel. Men ved Behandlingen af Landkommunalloven af 1867 og Købstadkommunalloven af 1868 var der en Mand, der havde det heldige Blik, at han vidste, at to Halvdele maa være lige store, ellers er det ikke Halvdele, og man kom derved bort fra en saa absurd Bestemmelse som at tale om en større og en mindre Halvdel, fordi man vilde udtrykke, at der er et ulige Antal, der skal deles i to Dele, hvoraf den ene er større end den anden. Det er det naturlige og rigtige. Men de ærede Forslagsstillere synes ikke at være komne længere i deres Lovstudier end til 1861, thi hvis de havde læst Loven af 1868, saa vilde de have set, at vi i Lovsproget forlangt ere komne bort fra denne Absurditet.

Det er egentlig, hvad jeg ønsker at udtale ved denne Lejlighed, at § 1 er aldeles uafhøstgørende, at det ikke vil kunne gaa an at vedtage den, som den er, og at man i det hele taget efter min Opfattelse ikke bør gaa ind paa en saadan delvis Omordning af Forhold, som have Betydning, og lade de vigtige Punkter være uafgjorte.

Judenrigsministeren (Hørring): Kerne-spørgsmaalet er altsaa, om man skal gaa ind paa en saadan delvis Omordning af Forholdene, eller man skal styde det indtil man kan opnaa en hel gennemgribende Omordning og Omorganisation af de kommunale Forhold paa Frederiksberg. Jeg kan ikke se rettere, end at det er meget heldigt og fornuftigt at reformere stykkevis, navnlig naar vi ikke have Udfigt til at kunne opnaa